

TRE

3.1 Inledning till studiet av materieaspekten

¹All materia i kosmos består av atomer. Detta är ett esoteriskt faktum, som kunskapsskolorna lärde ut redan för tusentals år sedan, alltså långt innan vetenskapen upptäckte atomerna.

²Känd utanför skolorna blev atomläran genom Demokritos (400-talet före vår tideräkning) och senare antika tänkare. Den ursprungliga esoteriska läran förenklades och förvrängdes därmed. Man antog, att atomerna saknade medvetenhet. Man antog, att de fysiska atomerna var odelbara och det enda slaget atomer som fanns.

³Dessa båda felaktiga antaganden skulle leda Västerlandets tänkare vilse i 2400 år.

⁴Antagandet, att medvetenheten inte fanns i själva atomerna, ledde till materialism. Medvetenheten antogs uppstå som en underordnad företeelse och bara genom en bestämd organisation av materien, nämligen i nervsystem. Antagandet, att de fysiska atomerna var det enda slaget av atomer, ledde till både fysikalism och subjektivism, märkligt som det kan tyckas.

⁵Fysikalism är åsikten att materia är detsamma som fysisk materia, att det alltså inte finns någon materiell verklighet utöver den fysiska. Fysikalismen blev en nödvändig logisk konsekvens, sedan man insett att materien består av atomer men inte förstätt att det finns andra slags atomer än de fysiska.

⁶Ändå levde traditionen om en överfysisk verklighet kvar i den "idealistiska" filosofin och i religionen. Men enligt fysikalismen kunde det överfysiska inte vara materiellt. Alltså antog man existensen av en enbart "andlig", immateriell verklighet bortom den synliga fysiska. Grunden var lagd för subjektivismen, som därmed särade den osynliga verkligheten från den synliga med en oöverbrygglig klyfta.

⁷Detta var visserligen oundvikligt, då filosoferna saknade esoterikens fakta om den överfysiska verklighetens materiella natur. Endast esoteriken kan ge en förnuftig förklaring av den "andliga verkligheten" genom sina läror om tillvarons tre aspekter, om existensen av många materiella världar utöver den fysiska och om medvetenhetens universella existens.

⁸Den viktiga, avgörande insikt som filosoferna saknade var den att de fysiska atomerna inte är odelbara utan i sin tur är sammansatta av finare, icke-fysiska atomer. Hade de övergivit dogmen om den fysiska atomen som odelbar och osammansatt, så hade de kunnat förstå att det inte finns någon klyfta mellan synlig och osynlig verklighet, det "materiella" och det "andliga", utan tvärtom ett nödvändigt samband.

⁹Det första steget mot den insikten har exoteriska forskare tagit i modern tid. De har upptäckt att de kemiska atomerna är delbara. De har funnit att dessa atomer består av finare, så kallade subatomiska partiklar. Vissa sådana anser de vidare bestå av ännu finare. Därför har en del forskare dragit slutsatsen att atomen är delbar i det oändliga. Detta antagande är emellertid såväl matematiskt som logiskt orimligt, eftersom oändligt små partiklar icke ens i största mängd skulle kunna sätta samman den minsta materiella storhet.

¹⁰Det finns alltså en sorts minsta möjliga partiklar. Dessa kallas i hylozoiken monader eller uratomer. De är alltså de ursprungliga byggstenarna till alla andra, sammansatta atomer. Uratomerna är inte uppbyggda av eller delbara i mindre atomer. De är därmed de egentliga atomerna i den ursprungliga betydelsen av ordet "atom": odelbar partikel. Men också uratomerna måste bestå av något.

3.2 Urmaterien

¹Detta något, som uratomerna består av, är urmateria. Det är materia av ett helt annat slag än all den materia som finns i kosmos. Sådan kosmisk materia består av partiklar och tomrum dem emellan. Urmaterien är däremot helt homogen. Den är absolut tät och samtidigt absolut elastisk, vilket kan tyckas som en paradox.

²Urmaterien har ingen gräns. Den är det verkliga, oändliga rummet. Urmaterien är evig i tiden. Den har aldrig uppstått och kommer aldrig att förintas. Den är sig evigt lik. Den förändras aldrig.

³I urmaterien finns potentiellt alla de egenskaper som framträder i den atomiska materien. Urmaterien är grunden och stoffet till allt som finns.

⁴Urmaterien är evigt omedveten. I detta slags homogena och oföränderliga materia kan ingen medvetenhet uppstå. Först i uratomerna och i den av dessa sammansatta materien blir utvecklingen av medvetenheten möjlig.

3.3 *Dynamis*

¹Urmaterien består i all evighet och är såsom urmateria oföränderlig. Urmaterien är oerhört laddad med kraft och aktivitet. Detta, som verkar i urmaterien utan avbrott, är urmateriens dynamiska energi. Denna energi kallade Pytagoras dynamis (ordet uttalas med tonvikten på y).

²Liksom urmaterien är stoffet till all annan materia, så är dynamis orsaken till all rörelse, förändring, kraft, energi i hela universum. Dynamis är urkraften. Dynamis har aldrig uppstått och kommer aldrig att upphöra. Dynamis är evig, obegränsad och oföränderlig. Dynamis är allsmäktig. Men dynamis är också blind, evigt medvetlös liksom urmaterien.

³Dynamis' allmakt visar sig i att den skapar uratomerna eller monaderna. Ingen annan kraft i universum kan göra detta. I varje ögonblick nyskapas på detta sätt oräkneliga uratomer i den gränslösa urmaterien. Detta går så till att urkraften "gräver hål" i urmaterien, gör "bubblor" i detta absolut täta ämne, vilket är möjligt genom dess elasticitet. Uratomerna är alltså tomrum i urmaterien.

⁴Dynamis verkar i varje uratom, som den skapat. Upphörde urkraften, om så blott för bråkdelen av en sekund, skulle uratomerna upplösas och "bubblorna" smälta ihop med den homogena urmaterien. Så länge dynamis verkar i uratomen, förblir också uratomen såsom individ. Ingen yttre kraft kan upplösa uratomen, utan den är odödlig.

3.4 *Uratomerna (monaderna)*

¹Urmaterien med dess dynamiska energi är orsaken till uratomerna (monaderna). Och uratomerna är i sin tur byggstenarna till all annan, sammansatt materia. Uratomerna är de minsta möjliga delarna av materien. Man kan föreställa sig dem som försvinnande små kraftpunkter.

²I uratomerna kommer tillvarons tre aspekter till uttryck. Uratomerna har bildats av urmateria, innehåller och uttrycker den allsmäktiga urkraften och har möjlighet till medvetenhet.

³Uratomen är evig och oförstörbar. Alla materieformer upplöses. De faller sönder i sina beståndsdelar. Men uratomen är enkel, osammansatt och odelbar. Vad skulle den delas i?

⁴Uratomen har inom sig en outtömlig energi. Denna är dess egen urkraft. Den är evig, självverkande, allsmäktig. Men urkraften är i sig blind, har i sig ingen ändamålsenlig eller intelligent styrning.

⁵Så liten uratomen är, så är den likväl det stora potentiella. Den har inom sig möjligheten till alla egenskaper och förmågor. Dess potentialitet är grunden till allt som efterhand manifesteras i kosmos.

⁶Uratomen har möjlighet till allt. Den har därmed också möjlighet till medvetenhet. I kosmos väcks uratomens potentiella medvetenhet förr eller senare till liv, aktualiseras. Väl uppväckt kan medvetenheten bara utvecklas allt mer. Uratomen blir till slut ett medvetet väsen, en individ som känner, tänker och handlar. Uratomen blir därmed ett jag. Vi är nu mogna för hylozoikens fullständiga definition av uratomen:

⁷Uratomen är minsta möjliga del av materien och minsta möjliga fasta punkt för en individuell medvetenhet.

3.5 Kosmos

¹Så länge uratomerna existerar fria och osammansatta med varandra i urmaterien, kan deras potentiella medvetenhet inte aktualiseras (väckas till liv). Först sedan de förenats med varandra och sålunda ingått i allt grövre materieförmer, kan uratomerna påverkas av varandra, nås av otaliga slags vibrationer, som tvingar dem till aktivitet. Därmed aktualiseras deras medvetenhet.

²Uratomernas fria tillstånd i urmaterien kallade Pytagoras kaos. Motsatsen till detta kallade han kosmos, en ordnad helhet av uratomer. Kaos är oändligt i rum och tid. Kosmos har begränsad utsträckning i rummet och begränsad varaktighet i tiden. Kosmos har formen av ett klot.

³Kosmos uppstår, växer till givet omfång, finns till så länge som den behövs för att de uratomer, som utgör det kosmiska klotets innehåll, skall ha fullständigt utvecklats sin medvetenhet. Därefter upplöses kosmos. Allt detta styres av oföränderliga lagar.

⁴Alla processer, som ingår i kosmos' livscykel, kallas med ett gemensamt namn manifestationen. I manifestationen ingår inte bara kosmos' utbyggnad och avveckling utan alla större och mindre processer inom kosmos, all materieförning och -upplösning, alla energiöverföringar.

⁵Viktigast i manifestationsprocessen är att den medvetenhet, som finns potentiell i varje uratom, väcks till liv (aktualiseras) för att sedan nå allt större klarhet. När uratomen till slut har kunskap om alla lagar i hela kosmos, är den kosmiskt allvetande. Då har den också lärt sig tillämpa alla lagar med fulländad precision, varmed den är kosmiskt allsmäktig. När alla uratomer i kosmos nått kosmisk allvetenhet och allmakt, har kosmos förverkligat sitt ändamål. Då upplöses kosmos.

⁶I vår kosmos finns monader (uratomer) på alla stadier av medvetenhetens utveckling från sovande till kosmiskt allvetande och allsmäktiga. Högst utvecklade monader i kosmos bildar det kollektivväsen som dirigerar manifestationsprocessen mot det avsedda slutmålet.

⁷Vår kosmos är redan en fulländad organisation.

3.6 Materiens sammansättning

¹Eftersom monaderna eller uratomerna är materiens minsta delar, består allt i kosmos, direkt eller indirekt, av uratomer. De grövre partiklar, som vetenskapen känner och studerar – atomer och subatomiska partiklar – är uppbyggda av finare, som i sin tur är sammansatta av ännu finare. Så fortsätter serien, som slutar med uratomerna eller monaderna såsom de allra finaste.

²Dessa olika slag av partiklar kallas i hylozoiken för atomslag. De olika atomslagen bildar en obruten kedja från uratomerna till de fysiska atomerna. Högsta atomslaget eller nummer 1 är uratomerna. Lägsta eller nummer 49 är den fysiska materiens atomer.

³Atomer av de lägre slagen består alltså av atomer av alla de högre slagen, och de högre atomerna genomtränger därför alla de lägre. En 49-atom består av ett antal 48-atomer, var och en av 48-atomerna av ett antal 47-atomer och så vidare. Atomerna av slag 1, uratomerna, genomtränger därmed alla atomslagen 2–49 i kosmos. Atomen av slag 49, den fysiska atomen, är det slags atom som är mest sammansatt av uratomer.

⁴Varje atomslag är byggnadsmaterial till ett eget bestämt slag av materia, som kallas atommateria. Vi har redan sett hur högre atomslag bygger upp och genomtränger alla lägre atomslag. Högre atommateria genomtränger därför alla lägre slag, och alla 49 atommaterierna intar samma rum i kosmiska klotet

⁵De 49 atomslagen tränger igenom varandra även på ett annat sätt. Också medan uratomer (1-atomer) sätts samman till 2-atomer, finns fria uratomer kvar överallt mellan 2-atomerna. Och när 2-atomer fått bygga upp 3-atomerna, finns det överallt fria 2-atomer kvar mellan 3-atomerna.

⁶Motsvarande gäller sammansättningen av alla lägre atomslag, så att det slutligen, när emotionalatomer (48) sätts samman till fysiska atomer (49), överallt mellan 49-atomerna finns fria 48-atomer.

⁷Det finns inget tomrum i kosmos. Också den fysiska materia, som för oss verkar helt solid,

består allra mest av tomrum mellan glesa partiklar. Hylozoiken lär att skenbart tomrum i lägre materia alltid fylls ut av högre materia.

⁸När man vill föreställa sig högre slag av materia, kan man utgå från en analogi i den fysiska världen. Ett stycke järn är ett exempel på fast fysisk materia. Hettar man upp det tillräckligt, börjar det glöda. Järnstycket avger ljus, som är materia, om än av ett annat slag än järnatomernas: ett mindre sammansatt, finare slags partiklar – högre slags enligt hylozoisk terminologi. Ljus kan tränga igenom en del fast materia, intaga samma rum som den. Och ändå är ljus fortfarande fysisk materia.

⁹De olika slagen av allt finare överfysisk materia har en långt större förmåga att genomtränga, har ännu mer än fysiskt ljus karaktär av något ”immateriellt”. Men materia är de likafullt. Det finns intet immateriellt.

3.7 Världar i kosmos

¹Varje slag av atommateria är sin egen värld. Att dessa olika atomvärldar har olika slags materia – finare eller grövre – har vi redan sett. Vidare har de var och en sitt slag av rörelse: energi, vibrationer. Varje materielag och värld möjliggör ett eget slag av medvetenhet, helt olik de övriga slagen. Tänk bara på skillnaden mellan fysisk, emotional och mental medvetenhet!

²Alla de olika världarna genomtränger varandra. De intar samma rum, är olika dimensioner av detta gemensamma rum och har olika tidsförlopp eller duration.

³Tillsammans bildar de 49 atomvärldarna ett klot. Detta klot är vår kosmos. I den fysiska världen (49) motsvarar den vår galax med dess biljoner (miljoner miljoner) stjärnor.

⁴I den oändliga urmaterien finns utrymme för ett obegränsat antal kosmoi. Det finns sådana kosmiska klot på alla stadier av manifestation. Somliga är under utbyggnad, har ännu inte format sin fysiska värld och är därför osynliga för oss. Andra, betydligt äldre, har fullgjort sitt ändamål och är under avveckling, likaledes osynliga.

⁵En kosmos som vår egen utgör en, mänskligt sett, oöverskådlig helhet av klot inom klot: aggregat av solsystem, solsystem, planeter.

3.8 Solsystem

¹De 49 atomvärldarna, som tillsammans utgör vår kosmos, har byggts ut enligt en bestämd plan. De bildar sju serier om sju världar i varje serie.

²De sju högsta världarna i kosmos, 1–7, är grunden för all lägre manifestation, 8–49. Närmaste sjutal världar, 8–14, är liksom en nerdimensionerad kopia av de sju högsta, med också avsevärt mer begränsade möjligheter för medvetenheten och rörelsen i dessa världar. Tredje sjutalet, 15–21, är på analogt sätt en nerdimensionering av världarna 8–14 och så vidare.

³Lägsta sjutalet världar är alltså 43–49. I denna materia byggs solsystemen. Solsystemen är klot, kopior av kosmos i ofantligt nerdimensionerad skala med allt vad det innebär av begränsning för medvetenhetens och rörelsens uttryck i denna oerhört sammansatta materia.

⁴Lägsta värld för solsystemen är alltså värld 49, den fysiska världen. Miljarder solsystem har i sin manifestation ännu inte nått den fysiska materien. Miljarder har slutgiltigt avvecklat sin fysiska värld. De stjärnor i vår galax, som är synliga för oss, är endast en bråkdel av det totala beståndet.

⁵Liksom de kosmiska världarna 2–42 formas de sju lägsta atomvärldarna 43–49 i och av högre atomvärldar. Värld 43 är utgångspunkt och material för de successivt lägre världarna ”ner” till värld 49:

⁶De sju solsystemvärldarna har fått egna namn:

- 43 manifestalvärlden
- 44 submanifestalvärlden
- 45 superessentialvärlden
- 46 essentialvärlden
- 47 kausala-mentala världen
- 48 emotionalvärlden
- 49 fysiska världen

⁷Annars betecknas också dessa världar enklast med enbart siffror.

3.9 Molekylarmaterien

¹Inom solsystemen sammansätts deras atommateria, 43–49, till molekylarmateria. Varje atomslag bildar sex allt lägre molekylarslag. Det finns alltså 42 (7x6) molekylarslag i solsystemen.

²Molekylarslagen betecknas med siffrorna 2-7. Atomslagen betecknas med 1. I solsystemen finns alltså 49 huvudslag av materia: 7 atomslag och 42 molekylarslag. Dessa betecknas på följande sätt: 43:1-7 (manifestalmateria), 44:1-7 (submanifestalmateria) etc. till och med 49:1-7 (fysisk materia).

³Molekylarslagen har blivit sammansatta i analogi med de kosmiska atomslagen. Ett antal manifestalatomer (43:1) bildar en 43:2-molekyl, ett antal 43:2-molekyler bildar en 43:3-molekyl och så vidare. Ju lägre molekylarslag inom serien 43:2-7, desto fler 43-atomer ingår i molekylen. Motsvarande gäller för 44:1-7; 44:7 innehåller flest 44-atomer.

⁴Följande definitioner är de enda esoteriskt hållbara: Atomer är sammansatta av uratomer; ju lägre atomslag, desto fler uratomer ingår i atomen. Molekyler är sammansatta av atomer; ju lägre molekylarslag, desto fler atomer ingår i molekylen.

⁵De sex fysiska molekylarslagen, 49:2-7 har fått särskilda namn:

- (49:1 atomiska)
- 49:2 subatomiska
- 49:3 supereteriska
- 49:4 eteriska
- 49:5 gasformiga
- 49:6 flytande
- 49:7 fasta

⁶Det är värt att veta att det som vetenskapen kallar atomer, inte är de egentliga fysiska atomerna, 49:1, utan eteriska molekyler ("kemiska atomer"), 49:4. Med nuvarande metoder kommer den fysiska vetenskapen icke att kunna nå fram till den verkliga fysiska atomen.

⁷Atommatierien och molekylarmaterien har olika struktur och funktion.

⁸De 49 atommaterierna finns överallt i kosmos, och de 48 överfysiska atomvärldarna intar alltså samma rum som den fysiska världen, värld 49.

⁹De 42 molekylarmaterierna finns enbart i solsystemen och finns inom dessa begränsade till planeterna och solarna. Rymden mellan dessa klot är dock inte tom utan består av atommateria (1–49).

¹⁰Solen består av atom- och molekylarmateria. Planeterna är byggda av essential (46:2-7), kausal-mental (47:2-7), emotional (48:2-7) och fysisk (49:2-7) molekylarmateria.

¹¹Molekylarmaterierna inom varje planet bildar koncentrisk klot. Det största klotet är 46:2-7, därinnanför i tur och ordning 47:2-7, 48:2-7 och 49:2-7, allt mindre klot inom varandra. Högre molekylarmateria tränger igenom alla lägre slag, och dess klot når dessutom ett gott

stycke utanför de lägre kloten. Det fysiskt synliga klotet (49:5-7), den för oss synliga planeten, blir därmed den innersta, grövsta kärnan av den verkliga planeten, som alltså är avsevärt större. En analogi i mindre skala är förhållandet mellan människans organism och högre höljen, som tillsammans bildar auran. Varje planet har sin "aura".

¹²Solens funktion är bland andra att omforma atommateria till molekyllarmateria. Vi ser endast dess lägsta fysiska molekyllarslag, gashöljet (49:5).

3.10 Något om rörelseaspekten

¹Ingenting i kosmos står stilla. Allt är i rörelse, och allt som rör sig är materia. Till rörelseaspekten hör alla skeenden, alla processer, alla förändringar. Rörelseyttringar är också kraft, energi, vibrationer, ljud och ljus (inklusive färg).

²I hylozoiken skiljer man mellan tre artskilda slag av orsaker till rörelse:

dynamis
materieenergi
vilja

³Urmateriens dynamiska energi, urkraften dynamis' är ursprunget till all rörelse och källan till all kraft i kosmos. Dynamis skapar och uppehåller uratomerna samt ger dem deras egenrörelse och inneboende kraft.

⁴Dynamis' verkan i uratomerna är orsaken till kraftverkan i all sammansatt materia. Men ju mer sammansatt materien är, desto mer hämmas uratomerna av de allt grövre partiklarna och desto svagare blir alltså kraftverkan. I den lägsta världen med den grövsta materien, vår fysiska värld, stannar rörelsen nästan helt. Vi säger att materien har nått det fasta tillståndet.

⁵Materieenergi är detsamma som materia i rörelse. Alla högre materieslag (atomslag) är energi i förhållande till lägre. Att det så är beror på att all materia är dynamisk materia, och högre materia har givetvis större dynamik eller kraftverkan på lägre.

⁶Kärnfysikerna tror, att de upplöser materien i immateriell energi, vilket hylozoikerna hävdar inte vara fallet. Vad som egentligen sker är att den lägre materiens partiklar upplöses i närmast högre materieslags finare partiklar. Dessa kan som sådana inte konstateras av fysiken, utan de slinker igenom de grovmaskiga nät som de fysiska instrumenten erbjuder. Men deras ofantligt större kraftverkan är fullt mätbar, eftersom den inverkar på den lägre materien, och därav fysikernas misstag.

⁷Vi kan använda det tidigare exemplet med det glödgrade järnstycket också här. Den strålningsenergi, som den glödande metallen avger, är materia och inte mindre materiell än järnstycket självt. All energi är materia, och skillnaden mellan de två som fysiken kallar materia och energi består i olika grader av dynamik hos materier med olika atomsammansättning och därför olika rörelseinhåll.

⁸Vilja behandlas i kapitel 4.8.

3.11 Rum och tid

¹Rum är materia. Något tomrum finns ej i kosmos. Det som ter sig som tomrum mellan materieformer av lägre slag, är utfyllt av successivt allt högre slags materia. Och uratomerna fyller ut det kosmiska klotet i hela dess utsträckning.

²Varje slag av atommateria utgör en värld för sig med sitt eget slag av rum. De lägre slagen av rum ingår i alla högre slag. Därför kan man säga, att värld 49 har tre dimensioner, att värld 48 har fyra dimensioner och värld 47 fem dimensioner. De högre världarnas allt fler dimensioner och de motsvarande högre materieslagens genomträngning av alla lägre är samma förhållande uttryckt på två sätt. Rum är materia.

³Tid är detsamma som rörelse eller förändring. All tidmätning är sätt att jämföra olika

skeenden, förändringar i materien, med varandra. Utan förändring existerar ingen tid. Det är därför som urmaterien är ”bortom tiden”.

⁴Tid har ingen dimension. Föreställningen om tiden som en ”fjärde dimension” härrör ur oförmågan att hålla isär materiell verklighet och matematisk konstruktion. Det kan visserligen vara praktiskt att i ett koordinatsystem med de vanliga tre rumsdimensionerna sätta in tiden som en fjärde axel. Men därmed blir inte tiden till dimension i den verkliga världen. Det går ju även att göra tvådimensionella koordinatsystem, där tiden är andra dimensionen. Med samma logik borde man då kunna hävda att det finns bara två dimensioner, en i rummet och en i tiden. Redan detta faktum borde räcka för att avslöja tankefelet. Dimensionsbegreppet hör till rummet och därmed till materieaspekten, kan icke höra till tiden eller rörelseaspekten. Varje annat påstående är oförnuftigt. Fjärde dimensionen, som genomtränger fysiska världen, är emotional-världen, inte tiden.

⁵Sammanblandningen av tid och rum bär också skulden till de fascinerande men felaktiga tankarna att tiden skulle kunna ”flyta baklänges” och att man skulle kunna färdas fram och åter i tiden som i ett slags landskap och därvid ingripa i förflutna och framtida skeenden. Ty detta motsägs av den grundläggande lagen i tillvaron, orsakslagen. Tydligen är okunnigheten om verkligheten så stor att man i brist på experimentell erfarenhet tar till förfelade analogier, som för bort från verkligheten.

⁶Orsakslagen innebär, att allt som sker är verkan av sammansatta orsaker. De båda paren, förflutet och framtida samt orsak och verkan, är ouplösligt förenade. Det förflutna når med sina förändrande energier in i framtiden, så att nuet alltid är förutbestämt av det närmaste förflutna och det omedelbart förestående är förutbestämt av stundens nu.

Ovanstående text utgör avdelning TRE av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog. Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2015.